

Şehre Her Yağmur Yağdığı Saatlerde

— redfer · 03 Mayıs 2026

Gecenin en derin yerinde
uykusuzluğa daldığın o saatlerde,
karanlık ağır bir yorgan gibi üzerine çöktüğünde;
Eski bir fotoğrafın içinden sızıp
Sana nasıl gülümsediğimi
bir düşün

Gözlerinin kıyısında ansızın kopan o fırtınayı.
Henüz söylenmemiş sözlerin,
dilinde nasıl kör düğüm olduğunu .
Yalnızlığın o dilsiz duvarlarına çarpan hıçkırığını
En kuytu yanınla,
o hiç büyümemiş çocuk tarafınla
nasıl ağladığını düşün.

Şehre her yağmur yağdığı saatlerde
Islak ve kırılğan bir türkünün en yaralı yerinde;
Göğsünden dudaklarına doğru kabaran
O sancılı isyanların aklına gelsin.

Kalbini avuçlarıyla nasıl bastırıldığını
Göğüs kafesine sığmayan nabzını düşün

Aramıza örülen o aşılmaz yollarda,
Adımların geri geri gidip yorulduğunda;
Kırık bir kanat gibi yanına düştüğünde duyguların.
Hiç gitmemişim gibi.
Hep oradaymışım gibi
İçini saran bensizliği düşün.

O dar geçitlerden geçerken,
Yükün ağır, menzilin uzakken
Yüzüne çarpan rüzgâr
benden taraf eserken,
Sustuğun her cümlemin o derin boşluğunda
Çınlayan sesimi düşün

Bir kavganın tam orta yerinde,
Helal bir ekmeğin peşinde,
Ve benden yana kalmış hayallerin
o son parçasını da nasıl sakladığını;
Tekrar kavuşmak için ,
Ateşten bir yol aradığını düşün

Şimdi hangi iklimin kucağında uyursan uyu,
Hangi hırçın nehir akarsa aksın aramızda;
Ayrılığın susturamayacağı o büyük sevdıyla,
Bir nefes gibi,
bozulmamış bir yemin gibi
nasıl saklı kalacağımızı düşün.

Akşamın o ağır hüznü çöktüğünde,
Kentın ışıkları birer birer sönerken pencerelerde;
Eski bir melodinin en aşına yerinde
Nasıl durakladığını
Sanki bir el omzuna dokunur gibi,
Sanki bir gölgenin üstüne düştüğü gibi
Fırtınalara duçar olduğun anları düşün.

Sofranda bir tabak eksik,
bir sandalye boş kaldığında,
Tuzun tadı, suyun rengi deęiřtięinde
Yokluęun o soğuk yüzüyle tanışırken odalar,
Paylaştığımız o ilk ekmeğin sıcaklığı,
üşüyen parmak uçlarını
Yeniden nasıl ısıttığını düşün.

Yorgun bir günün sonunda
başını yastığa koyduğunda,
Vicdanınla bař bařa,
benimle hesaplařırken;
Verdięin o çetin mücadeleyi ,
Alnından öpen o lambanın ışığını
İçine dolan o huzuru
Ben gibi düşün.

Ve nihayet,
her řey bittięinde,
her ses sustuęunda,
gecenin hükmü geçip sabaha ulaştığında;
Bir hatıra deęil,
bir hakikat olarak kalacaęım sende.
Ne bir veda, ne bir bitiş bu hatırlayış ;
řafaęın düştüğü yerde
başlayan o ölümsüz sevdamızı düşün.

Devran dönmüş dönmemiş ne fark eder ki?
Konuřacak, küsecek, kavga edecek, barıřacak halin yok.
Sen artık çok bařka bir evdesin.
Sen kendinden,
iyi niyetinden emin olduktan sonra
Kim ne demiřse hiç bir önemi yok
Kim ne demiş, ne yapmış, hakkında ne düşünmüş
hiç ilgilenmiyorsun belki de

redfer